

עמ"ת 30344/03/15 - אמגד אבו שנב (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 30344-03-15 אבו שנב (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר אמגד אבו שנב (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת ביהמ"ש השלום בחדרה (כב' השופטת תדמור-זמיר) במ"ת 12107-02-15 מיום 17/2/15, אשר במסגרתה הורתה כב' השופטת על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

1. כנגד העורר, הוגש כתב אישום ביום 5/2/15. על פי הנטען בכתב האישום, בלילה שבין 28/8/14 לבין 29/8/14, ניסה העורר לגנוב את רכבו של המתלונן שעמד בחנייה ליד ביתו בחדרה, בכך שניפץ את שמשת הדלת הקדמית שמאלית של הרכב, נכנס לתוכו וניסה לעקור את המתנע באמצעות מברג. בהמשך, הזיז העורר את הרכב מהחנייה בה עמד עד לאמצע הכביש, אך גניבת הרכב לא צלחה והוא עזב את המקום. עוד נטען כי בעת האירוע, העורר שהה בישראל שלא כחוק.
2. על רקע האמור בכתב האישום, מיוחסות לעורר עבירות של ניסיון גניבת רכב, חבלה במזיד לרכב וכניסה לישראל שלא כחוק.
3. בד בבד, עם הגשת כתב האישום, הוגשה אף בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.
4. בהחלטת בית המשפט קמא נשוא הערר, קבעה כב' השופטת כי קיימות ראיות לכאורה, כי קיימות עילות מעצר (הן בכל הנוגע למסוכנות והן בכל הנוגע לחשש מהימלטות), כי היא אינה סבורה שקיימת חלופת מעצר אשר יכולה לאיין את החששות ועל כן - הורתה על מעצרו עד תום ההליכים.
5. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טען הסניגור באשר לחולשה בתשתית הראייתית, באשר לכרסום בעילות המעצר והוסיף וטען כי מן הראוי היה לבחון חלופת מעצר לגבי העורר, במובן ששגתה כב' השופטת קמא עת קבעה שאין מקום לבחון חלופה כלשהיא, יהיו תנאיה אשר יהיו.
6. המדינה מבקשת לדחות את הערר וסומכת ידה על קביעת ביהמ"ש קמא.
7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, עמדתי היא כי על בית המשפט לדון שנית בעניינו של העורר ולשמוע את הצעתו לחלופת מעצר, ואולי אף לבקש שיוכן תסקיר של שירות המבחן לגבי האפשרות להסתפק בחלופת מעצר (בתנאים הדוקים).

8. באשר לתשתית הראייתית - קביעת כב' השופטת מבוססת כדבעי ומסקנתי הינה כי אכן קיימות ראיות לכאורה.
9. הזיהוי של העורר והגשת כתב האישום בחודש פברואר השנה, לגבי אירוע נטען מאוגוסט שנה שעברה, סומכת על מצאי בדיקת דנ"א שקיימת בתיק. ואבהיר. במהלך שבירת החלון של הרכב, נחבל הפורץ ונמצאו כתמי דם הן על מושב כיסא הנהג, הן על דופן הדלת הקדמית ימנית מהצד הפנימי והן על שמש הדלת הקדמית ימנית. כתמי דם אלו, נשלחו לבדיקה ופרופיל הדנ"א אשר נמצא בהם, תואם את הפרופיל של העורר בשיעור הסתברות שמחייב את המסקנה שהמדובר בדם של העורר (וראו את חוות הדעת של המומחה, פקד לב ווסקוביניק, מיום 4/2/15 אשר בוצעה בהנחיה פרופ' עוזי מוטרו). הזיהוי של הד.נ.א כשייך לעורר בוצע עוד בתחילת אוקטובר 2014, אלא שלקח פרק זמן עד איתורו - לאור העובדה שאינו בעל אישור שהייה בארץ, וכך קרה שנעצר בגין החשדות הנוכחיים ביום 29.1.2015.
10. עמדתי היא כי הימצאותה של ראיה כגון כתמי דם עם הד.נ.א. של העורר בכמה מקומות ברכב, שעה שהמתלונן בהודעתו מסר כי בערב שלפני הפריצה לרכב לא היו כתמי דם ברכב, מחייבת את המסקנה כי אכן קיימות ראיות לכאורה - וזאת במיוחד שעה שלעורר אין הסבר אפשרי להמצאות הד.נ.א שלו ברכב או לגבי כך שהד.נ.א. מצוי בכתמי דם (ממצא שמתיישב עם הנתון לגבי שבירת השמשה, להבדיל מד.נ.א. שעשוי להמצא ברקמות אחרות), וראו בהקשר זה את בש"פ 7505/13 **קראג'יה מחמוד נ' מדינת ישראל** (13.11.2013); ובש"פ 1061/14 **זהר שחר נ' מדינת ישראל** (18.02.2014) - כאשר בשני פסקי הדין הנ"ל צויין כי ההסברים האפשריים להמצאות הד.נ.א. של העצורים בזירה או על גבי החפץ הנדון, יתבררו ויבדקו לעמקם בהליך העיקרי.
11. עוד יובהר, כי העובדה שעל גבי המברג אשר נמצא ברכב ואשר שימש לטענת המדינה לצורך החבלה במתנע, לא נמצאו טביעות אצבע של העורר, אינה יכולה לכרסם בתשתית העובדתית, שכן לא נמצאו בכלל טביעות אצבע על אותו מברג. לו היו נמצאות טביעות אצבע של אדם אחר, אזי שכמובן מן הראוי היה לברר מיהו אותו אדם ויכול להיות שניתן היה להעלות טענה לגבי ספק מסוים בדבר מעורבותו של העורר בעבירה המיוחסת לו. אלא שהואיל ולא נמצאו בכלל טביעות אצבע ברכב או על המברג, אין בנושא זה כדי לסייע בידי העורר.
12. אשר על כן, המסקנה הראשונה הינה שאכן קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע לניסיון גניבת הרכב ולחבלה במזיד.
13. באשר לעבירה שעניינה שהייה בלתי חוקית בארץ - אזי שלא הייתה מחלוקת שאכן כך הם פני הדברים ושלעורר אין אישור שהייה בארץ.
14. באשר לעילת המעצר - בכל הנוגע לסוגיית המסוכנות, יש לראות כי אמנם ההלכה הינה שבדרך כלל עבירות רכוש בודדות אינן מקימות עילת מעצר מסוג מסוכנות, ואמנם במקרה הנוכחי המדובר בעבירה שאינה מתוחכמת במיוחד או נועזת במיוחד, אלא שלחובתו של העורר עבר פלילי מכביד רלבנטי, הכולל 7 הרשעות ב-21 תיקים נפרדים, הכוללות הרשעות בגין גניבות רכבים (12 במספר); פריצות לרכבים בכוונה לגנוב (6 הרשעות); היזק במזיד לרכבים (2 עבירות) ועוד.
15. עמדתי, כעמדת השופטת קמא, כי דפוס פעולה שכזה מלמד על מסוכנות שנשקפת מצד העורר לרכושו של

הציבור, הגם שהמדובר בעבירת רכוש ואפנה לפסיקה הבאה אשר אף בה נקבע שגם עבירת רכוש בודדת עשויה ללמד על עילת מעצר מסוג מסוכנות לביטחון הציבור ולרכוש, כאשר מדובר במי שלחובתו עבר פלילי רצידיביסטי זהה (וראו לדוגמא את בש"פ 1094/14 פלוני נ' מ"י (20.2.2014); בש"פ 4638/13 מוחמד נ' מ"י (3.7.2013); בש"פ 45/10 מסאורה נ' מ"י (8.1.2010), בש"פ 2911/08 שוקרון נ' מ"י (10.4.2008) - אשר בכולם נקבע כי עבירת רכוש בודדת אינן "חסינות" ממעצר עד תום ההליכים).

16. באשר לעילת המעצר שעניינה חשש מהימלטות - אזי שאף כאן קיימת עילת מעצר. המדובר, במי שלחובתו הרשעות רבות בעבירות שעניינן שהייה בלתי חוקית ועבירות נלוות, כגון התחזות לאחר, שימוש במסמך מזויף ועוד והעורר אף נדון לעונשים של מאסר בפועל בגין חלקן.

17. עוד יוער, כי העורר נשפט בחודש האחרון בעוד שני תיקים אשר בהם יוחסו לו עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל (ת"פ 2351-02-15 (שלום פתח תקוה) ות"פ 45066-09-14 (שלום ראשון לציון) אשר אוחדו), כאשר בשני התיקים הודה העורר בעבירות שיוחסו לו ודינו נגזר לעונש של מאסר בפועל של חודש ויום ומאסר על תנאי.

18. משמע, שעסקינן במי שחוזר ומבצע עבירות, הן עבירות של שהייה בלתי חוקית, הן עבירות נלוות לשהייה הבלתי חוקית (כגון הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התחזות וכו') והן עבירות "עצמאיות", במיוחד עבירות רכוש.

19. אשר על כן, בנסיבות שבהן העורר יוצא ונכנס לתחומי המדינה ללא שיש לו אישור שהייה וכאשר הוא מגלה יצירתיות בכל הנוגע להליכי ההתחמקות, שעה שהוא נתפס, אכן בדין נקבע שקיימת עילת מעצר בשל החשש שימלט מהדין.

20. מכאן, שהמסקנה עד כה הינה שקיימות ראיות לכאורה ואף קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות, כמו גם בשל החשש מהימלטות.

21. חלופת מעצר - נותרה אם כך השאלה אם ניתן להסתפק בחלופת מעצר כפי שהציע העורר - במעצר בית בפיקוח בני משפחה שנמצאים בארץ, אזרחי המדינה.

22. בית המשפט קמא קבע כי אין כל אפשרות להסתפק בחלופה במקרה זה, ואף לא מצא לנכון לשמוע את המפקחים או להפנות את המקרה לבחינת של שירות המבחן.

23. ביחס לשחרורם של תושבי האזור לחלופת מעצר, נקבע כי:

"הפסיקה כבר נתנה דעתה לשאלת שחרורם לחלופת מעצר של תושבי האזור. כך, נקבע כי במישור העקרוני, אין לדבר על כלל שלפיו תושב האזור לעולם אינו משתחרר לחלופת מעצר [...]; כי יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו [...]; וכי עובדת היותו של נאשם תושב האזור היא אמנם נסיבה שיש להעניק לה משקל במסגרת ההחלטה על שחרור לחלופת מעצר - אך אין זו נסיבה מכריעה" (בש"פ 562/13 עאצי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.1.2013); ראו גם בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (4.11.2013))."

(בש"פ 6031/14 קרעוש נ' מדינת ישראל (09.09.2014))

24. מכאן, שהגם שקיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות לרכוש והגם שקיים חשש מובנה מהימלטות - לא בטוח

שהיה מקום לקבוע שאין אף חלופה שתוכל לאיין את המסוכנות, רק לאור השילוב שבין שתי עילות המעצר.

25. לכן, יש לקבל את הערר רק במובן שמן הראוי היה לאפשר לעורר להציג חלופה, ולאפשר לו את ההזדמנות לשכנע את בהמ"ש בכך שהחלופה יכולה לתת מענה למכלול הקשיים המפורטים מעלה.

26. ויובהר. אין באמור כדי להביע עמדה לגבי האפשרות שקיימת חלופה ראויה, ובוודאי שאין באמור כדי לבסס הסתמכות מצד העורר. כל כוונתי היתה שאין לסגור את הדלת בפני הצגת חלופה במקרה הנוכחי, לאור השילוב של הנתונים.

27. התיק יושב לבית המשפט קמא אשר יקבע דיון לצורך בחינת החלופה. יובהר עוד כי מלוא שיקול הדעת נותר בידי בהמ"ש קמא אשר יורה ככל שימצא לנכון, לרבות הפניה לשירות המבחן.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ה, 22 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.